

Χρήστος Καλός. Ο Κόσμος όπως συμβαίνει.

Από την ανακάλυψή της το 1839 και σε όλη τη διάρκεια της ζωής και της εξέλιξής της, η φωτογραφία έχει περάσει από ποικίλες φάσεις. Η πιστότερη δυνατή αναπαράσταση μέρους της πραγματικότητας μέσω οπτικών και χημικών τεχνικών και διαδικασιών υπήρξε το θεμελιακό χαρακτηριστικό της και στην πρώτη φάση της ιστορίας της αλλά και μέχρι σήμερα. Το «πάγωμα» της κίνησης, ως δυνατότητα και χαρακτηριστικό της, προστέθηκε σε μια μεταγενέστερη φάση της. Η ταχύτητα της υπαρκτής του απεικασμού μιας σκηνής ήρθε να επισυσσωρευτεί στην διαμόρφωση της κουλτούρας της φωτογραφικής εικόνας. Όλα μαζί, ως γνώση, διαμορφώνουν και την ερμηνευτική μας στάση ως αναγνωστών ή ως θεατών και προφανώς ως φωτογράφων, απέναντι στα φωτογραφήματα που υποπίπτουν –για απειρία λόγων– στην αντίληψή μας. Οι τεχνικές εξελίσσονται ακατάπαυστα, οι τέχνες και δη οι εικαστικές –περισσότερο ίσως οι ίδιοι οι καλλιτέχνες– χρησιμοποιούν την φωτογραφία ως εργαλείο για να επιτελέσουν βηματισμούς που ίσως επιθυμούν να την προσπεράσουν. Το πεδίο όμως που η φωτογραφία με τα ως άνω χαρακτηριστικά υπηρετεί, δεν έχει εν τέλει ξεπεραστεί. Εξακολουθεί να προσφέρεται σε όσους τρέφουν απέναντί του τον δέοντα σεβασμό και «καταδέχονται» να το υπηρετήσουν. Όσο κι αν για κάποιους οι συντεταγμένες που το ορίζουν μπορούν να θεωρούνται κοινότοπες, ακόμη και «μασημένη τροφή», άλλο τόσο αποδεικνύεται καθημερινά πόσο ουσιαστική μπορεί να είναι η ανάγνωση και ο σχολιασμός του Κόσμου μέσα από τις ίδιες αυτές συντεταγμένες, πόσο, στην απειρία εικόνων που έχουμε προσλάβει και απορροφήσει σωρευτικά ή επιλεκτικά, μπορούν ακόμη να προστίθενται εικόνες που μας κινητοποιούν, μας διαμορφώνουν, μας μορφώνουν.

Το βλέμμα, το δάκτυλο, και η φωτογραφική συσκευή του Χρήστου Καλού είναι κινητοποιημένα ακριβώς μέσα από ένα τέτοιο πνεύμα. Οι εικόνες που γεννάει στο διάβα του, στο πέρασμά του από τη Θεσσαλονίκη στο Seattle, από τη Ρόδο στην Τύνιδα ή από το Σικάγο στο Μπάλι και από την Κωνσταντινούπολη στο Πόρτο, οι μικρές ορθογώνιες επιφάνειες με το πλήθος συνδηλώσεων και τα ερεθίσματα για, επιτόπια έστω, κατανόηση του Κόσμου, στοιχίζονται με αξιοπρέπεια πλάι σε όλες εκείνες τις μεγάλες ή και λιγότερο μεγάλες φωτογραφίες που άφησαν ανεξίτηλο ίχνος στην φωτογραφική μου παιδεία. Τις θεωρώ φόρο τιμής στην ιστορία της φωτογραφίας. Όπως θεωρώ και άκρως χρήσιμο το ενεργό βλέμμα του Χρήστου Καλού απέναντι στον Κόσμο όπως «συμβαίνει».